

Gastcolumn door dr. Jos Benders, Tour 2015

Wielrenners als hoopjes mens

De armen 'lepelkje-lepelkje': Fabian Cancellara schenkt de Nederlandse Tour-arts Jos Benders zijn vertrouwen.

De redactie vroeg de Nederlandse Tour-arts Jos Benders om zijn meest bijzondere ervaringen tijdens de onlangs verreden Tour de France in een column op te tekenen

Tour de France in Nederland. Onvergetelijk. Tienduizenden mensen langs de kant. Met Utrecht dat de kroon spant. Voor het eerst dit jaar had de Tourdirectie de medische verzorging een oranje tint gegeven. Twee Nederlandse artsen gaven acte de présance als Tour-arts. Niet nieuw is dat Nederlandse artsen meerijden in de karavaan, maar die behoren dan toe aan de ploegleidersauto's.

Als lid van het team 'Assistance Médical' nam ondergetekende plaats in de eerste witte VW-cabrio, mijn collega Maarten Aerts, spoedeisende hulp collega, in één van de drie ambulances. Door de ambiance, de couleur locale, maar ook door al vroeg in de wedstrijd optredende valpartijen, werd het een bijzondere ervaring. Met in de derde etappe, in de buurt van het Belgische Huy een groot ongeval. Zelfs niet-wielerliefhebbers hebben de beelden gezien. Journaals overal in de wereld toonden de beelden: een massieve hoop menselijk leed, bestaande uit wel veertig wielrenners met daar tussendoor frames, losgeschoten wielen en bidons die als stille getuige langzaam de glooiende weg afrolden. Wat een moment!

De sfeer is mystiek, tegelijk troosteloos. In dit gebied, waar landbouwers hun werk doen, glijdt een half peloton haast geruisloos over de weg en komt tot stilstand rond een lantaarnpaal. Door de positie van de eerste doktersauto, direct rijdend na het peloton, zijn wij snel ter plaatse. Laurens ten Dam, Tom Dumoulin, maar ook Fabian Cancellara behoren tot de slachtoffers. Fabian, die op dat moment de koppositie in het

algemeen klassement aanvoert, ligt in de greppel tien meter bezijden de hoofdweg. Met een van pijn vertrokken gezicht. Hij neemt zelf het opstaande heuveltje en loopt kermend richting zijn racefiets. Waarbij ook zijn ploegleider is. Daar staan wij bij elkaar. Dat beeld: een prachtige sportman, vol atletisch en groot, hulpbehoevend, terug met twee benen op de grond..., onvergetelijk. Ter steun omarmen wij elkaar, spreken woordjes en realiseren ons dat snelheid geboden is, de wedstrijd gaat door. Zo'n ultiem moment, heel kort, maar begripvol, en met die alom aanwezige dankbaarheid van wielrenners, vult de herinnering en maakt dit werk zo mooi en boeiend.

Al gauw is duidelijk dat Cancellara de rit wil vervolgen. 'Een man in het geel is dat aan zijn stand verplicht', tekent een verslaggever na afloop van de dramatische etappe uit zijn mond op. Over die hardheid zeggen wij onder elkaar wel eens: 'Een wielrenner die valt, vraagt: 'doc, hoe is het met mijn frame? De voetballer die valt, roept: 'Mama, mama...'

Op 30 juli ontvang ik een mailtje van Fabian, waarin hij mij laat weten: 'I am fine since my recover went well. Restart is now training and hope to find a good shape soon for my next races.'

Laatst zei Mart Smeets, bij een grote valpartij in één van de voorjaarsklassiekers met in beeld slachtoffers en ambulances: "Ik geloof dat minister Schippers dit werk in ons land niet langer wil ondersteunen." De eminence had gelijk. Fabian's mail eindigt met: 'All the best for you, Fabian Cancellara.' Voor hun dankbaarheid zou je ze juist willen belonen.

Jos Benders, Tour-arts 2015